

Sygn. akt IV Ka 690/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki
Sędziowie	SO Barbara Gabrysz SO Marek Poddębniak (spr.)
Protokolant	stażysta Antonina Kubienna

przy udziale Mariusza Zielińskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r.

sprawy **D. S. (S.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 28 września 2012 r. sygn. akt II K 55/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20,00 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 480,00 złotych opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 690/12

UZASADNIENIE

D. S. oskarżony był o to, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2011 r. do dnia 20 października 2011 r. we W. w woj. (...), ukrył przedmioty w postaci: piły spalinowej firmy (...), młota udarowego marki (...) oraz walizki wraz z pięcioma dłutami, tj. mienia o łącznej wartości 5100 zł, wiedząc o tym, iż wyżej wymienione przedmioty zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę S. G.;

to jest o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z 28 września 2012 r. w sprawie II K 55/12 oskarżonego D. S. uznał za winnego tego, że

w okresie od dnia 5 sierpnia 2011 r. do dnia 20 października 2011 r. we W. w woj. (...) pomógł w ukryciu przedmiotów w postaci: piły spalinowej firmy (...), młota udarowego marki (...) oraz walizki wraz z pięcioma dłutami, tj. mienia o łącznej wartości 5100 zł, wiedząc o tym, iż wyżej wymienione przedmioty zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę S. G., tj. popełnienia czynu stanowiącego występki określony w art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, licząc jedną stawkę dzienną po 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 570 (pięćset siedemdziesiąt) złotych, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) wymierzył mu opłatę w wysokości 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony składając apelację za pośrednictwem swojego obrońcy. Obrońca oskarżonego wyrokowi Sądu

I instancji zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść polegający na mylnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy w Głogowie, iż D. S. popełnił przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., podczas gdy zgromadzone dowody

a zwłaszcza: prawidłowo oceniane logiczne zeznania świadków: W. T., M. H., A. Ś., D. A., Ł. J., zapis z dnia 02 sierpnia 2011r.

z monitoringu umieszczonego przed lombardem oskarżonego we W., oraz konsekwentne i logiczne wyjaśnienia oskarżonego, prowadzą do przeciwnego wniosku, a mianowicie, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności zaś art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k., polegającą na fragmentarycznej, rażąco jednostronnej oraz całkowicie dowolnej ocenie materiału dowodowego zebranego w toku niniejszej sprawy bez rozważenia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki

i doświadczenia życiowego, a także nieznajdującym poparcia

w zgromadzonym materiale dowodowym złożeniu, że świadek Ł. B. był w lombardzie oskarżonego w dniu 04 sierpnia 2011r.

i tego dnia widział w nim młot udarowy należący do S. G., w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że piła spalinowa oraz młot udarowy tego dnia nie mogły znajdować się w lombardzie oskarżonego albowiem zostały sprzedane A. Ś. piła dnia 27 lipca 2011r. a młot udarowy dnia 02 sierpnia 2011r. o czym świadczą zapis z monitoringu z dnia 02 sierpnia 2011r., zeznania Ł. J., zeznania A. Ś., zapisy na kserokopiach umów pożyczek lombardowych o numerach (...) i (...) (k. 64 - odrębne zapisy w górnych częściach umów), zeznania W. T. (który stwierdził, że w czasie rozpytania

w lombardzie były tylko dwa a nie cztery elektronarzędzia), a także konsekwentne i logiczne wyjaśnienia oskarżonego;

III. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności zaś art. 4, art. 7, art. 410 k.p.k., polegającą na fragmentarycznej, rażąco jednostronnej oraz całkowicie dowolnej ocenie materiału dowodowego zebranego w toku niniejszej sprawy bez rozważenia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki

i doświadczenia życiowego, a także nieznajdującym poparcia

w zgromadzonym materiale dowodowym złożeniu, że w momencie, gdy W. T. był na rozpytaniu w lombardzie oskarżonego to znajdowały się tam piła i młot udarowy w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w/w sprzęt nie był w lombardzie we W. albowiem zostały sprzedane A. Ś. piła dnia 27 lipca 2011r. a młot udarowy dnia 02 sierpnia 2011r. o czym świadczą zapis z monitoringu z dnia 02 sierpnia 2011 r., zeznania Ł. J., zeznania A. Ś., zapisy na kserokopiach umów pożyczek lombardowych

o numerach (...) i (...) (k. 64 – odrębne zapisy w górnych częściach umów), zeznania W. T., a także konsekwentne i logiczne wyjaśnienia oskarżonego

IV. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 413 § 2 pkt 1 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na sprzeczności pomiędzy wyrokiem, a jego uzasadnieniem w zakresie dotyczącym miejsca popełnienia przestępstwa, gdzie

w wyroku SR w Głogowie przyjął, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w okresie od 5 sierpnia 2011 do 20 października 2011 r. we W. (woj. (...)), podczas, gdy

w uzasadnieniu Sąd I instancji przyjął, że w okresie od 11 października 2011 r. do 20 października 2011 r. elektronarzędzia znajdowały się w G. (woj. (...))

V. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia - art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na nie wyjaśnieniu

w uzasadnieniu wyroku jego podstawy prawnej stawiając powyższe zarzuty

i powołując się na ten zarzut wnosił zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz

o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów jakie poniósł

w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym oskarżony i jego obrońca popierał pisemną apelacją i zawarty w niej wniosek, Prokurator wnosił

o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była słuszna, nie zasługiwały też na uwzględnienie zawarte w niej wnioski.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wszystkie zebrane w sprawie dowody. Działania podjęte przez pokrzywdzonego, w związku z przywłaszczeniem jego mienia doprowadziły do ustalenia miejsca jego przechowywania. Jak wynika to z zeznań świadka Ł. J., pracownika lombardu we W., oskarżony nie sprzedał żadnemu nabywcy narzędzi będących przedmiotem kradzieży i niniejszego postępowania lecz tylko zabierając je nakazał na umowach lombardowych zapisać że towar został zabrany i sprzedany. Świadek ten jednocześnie zeznał, że oskarżony poinformował go, że narzędzia przewozi do G. bo tam się to sprzedaje (k- 20). Raz jeszcze podkreślić należało, że świadek ten w ogóle nie wspominał o sprzedaży komukolwiek tych narzędzi.

O sprzedaży narzędzi będących przedmiotem niniejszego postępowania nie wspomina także świadek D. A. pracownik lombardu w G.. Podaje on konsekwentnie, że narzędzia te do lombardu w G., trafiły ok.

2 tygodnie przed ogłoszeniem na nie aukcji na allegro, to jest pod koniec września 2011 roku, a oskarżony nie mówił skąd je ma (k – 18). Podkreślić należy, że także ten świadek nic na temat sprzedaży narzędzi w postaci piły spalinowej i młota udarowego firmy (...) nie wiedział, oraz podawał, że przed przywiezieniem ich przez oskarżonego wcześniej ich nie widział. Podważa to w sposób oczywisty zeznania świadka A. Ś., który twierdził, że zakupu tych urządzeń dokonał w lombardzie w G..

Zeznania tego świadka są niewiarygodne także dlatego, że niezwłocznie po zakupie tych urządzeń od oskarżonego miał je zastawić uzyskując znacznie mniejszą kwotę niż tę którą zapłacił, przy czym z zeznań A. Ś. wynikało, że nie miał on zamiaru „wykupić” tych narzędzi. Zważyć też należy, że sprzęt pochodzący z kradzieży Ł. J. 4 sierpnia wydał oskarżonemu, a oskarżony zawiózł go do G., po co najmniej dwóch dniach A. Ś. zakupił piłę spalinową, po tygodniu młot pneumatyczny to ostatecznego zakupu obu przedmiotów mógł dokonać około 13 sierpnia. Jak sam twierdzi narzędzia te zastawił po powrocie z wakacji nad morzem (k – 52) w lombardzie w R.. Zważywszy, że umowa w lombardzie w G. zawarta miała być 16 sierpnia 2011 r., oraz że świadek ten uzyskał z zastawienia tych urządzeń kwotę

o około 1300 zł niższą od tej jaką zapłacił, to w ocenie Sądu Okręgowego zarówno zeznania oskarżonego, świadka A. Ś. jak i treść umowy z 16 sierpnia 2011 r. były niewiarygodne. Po pierwsze bowiem świadek A. Ś. nie był w stanie zrealizować tych wszystkich rzeczy w czasie jaki podawał i jaki wynikał z innych dowodów, po drugie w czasie kilku dni stracić miał znaczną, biorąc pod uwagę jego potrzeby finansowe związane z zakupem samochodu, kwotę pieniędzy. Ta wspomniana powyżej strata jest w realiach niniejszej sprawy duża także dlatego, że świadek A. Ś. zarabia miesięcznie około 2000 zł. Dowody te sprzeczne były więc nie tylko z dowodami z zeznań świadka D. A., ale także z zasadami logiki wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wiarygodność tych dowodów podważona została także i przez to, że zgłoszenie do sprzedaży na allegro urządzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, nastąpiło nie w Ż., gdzie urządzenia miały zostać oddane w zastaw, lecz w G. i nie było to niczym uzasadnione.

Zeznania świadków D. A. i Ł. J. pozwoliły jednoznacznie ustalić, że oskarżony nie dokonał faktycznie zbycia tego mienia, a następnie odkupił go od tego nabywcy, gdyż czynności te nie miały żadnego uzasadnienia, zaś dowody, które je potwierdzają sprzeczne są z zasadami logiki wiedzy i doświadczenia życiowego, a także sprzeczne są z dowodami w postaci zeznań pracowników lombardów w G. i we W.. Ocena tych zagadnień przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Rejonowy zasługiwała zatem na pełną aprobatę.

Należało przyjąć, że dowody wskazujące, iż świadek A. Ś. zastawił przedmiotowe narzędzia oceniane przy uwzględnieniu zasad określonych w art. 7 k.p.k. uzasadniały przyjęcie, że była to czynność podjęta jedynie dla pozoru.

Uznając zatem wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, przyjąć należało, że od momentu, w którym oskarżony dowiedział się, że narzędzia

w postaci piły spalinowej i młota udarowego firmy (...) pochodzą z przestępstwa, podejmował takie działania, które spowodować miały uniknięcie wydania ich osobie uprawnionej, a ostatecznie, sprzedaż ich w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W tym właśnie celu oskarżony nie wyjawiał funkcjonariuszom policji, którzy poszukiwali tych narzędzi w lombardzie we W. ich faktycznego miejsca przechowywania, a więc w ten sposób ukrył przedmiotowe mienie. Czynu tego dokonał we W. jak trafnie ustalił to Sąd I instancji, choć oczywiście te wszystkie ustalenia, które dotyczyły czynności podejmowanych przez oskarżonego, czy na jego polecenie, także były elementem jego przestępczego zachowania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można przyjąć, że uzasadnienie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego było wyjątkowo ubogie. Zdanie przytoczone w apelacji, dotyczące stwierdzenia, że czyn oskarżonego stanowił przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., poprzedzone zostało bowiem akapitem,

w którym Sąd Rejonowy wyjaśnia podstawy przypisania oskarżonemu znamion przestępstwa paserstwa. Oba te fragmenty uzasadnienia stanowią całość, która pozwala ocenić, że oskarżony rzeczywiście wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu.

Oceniając zaskarżony wyrok w tej jego części, która dotyczyła kary, Sąd Okręgowy zważył w dalszym ciągu, że nie raziła ona surowością. Zarówno jej charakter, jak i wymiar odpowiednie były do stopnia szkodliwości społecznej czynu oskarżonego, ale także uwzględniały dane dotyczące jego sytuacji osobistej i majątkowej, w tym jego dotychczasową postawę.

Z tych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 636 k.p.k.